

Η Άλλη Γέννηση

Έβρεχε ακατάπαυστα και φυσούσε εκείνος ο νοτιάς που στις φούριες του μέχρι και σκεπές παρασύρει. Νεάπολη Λακωνίας, παραμονή Χριστουγέννων 1955, με τους δρόμους έρημους και την παραλία άδεια. Μόνο νερό, νερό. Το κύμα είχε κουκουλώσει μάντρες και φυτά, αυλές και ζωντανά. Οι άντρες είχαν τα μάτια κατά τον Κάβο-Μαλιά από όπου θα ξεπρόβαλλε το πλοίο της γραμμής, που αργούσε να φανεί. Βράδιαζε.

Στο σπίτι μας ατμόσφαιρα γιορτινή. Η ευλογημένη παλιά ατμόσφαιρα. Και η χαρά ότι είχαμε κοντά τον πατέρα που τότε δεν ταξίδευε. Εκείνη την ημέρα, ανήσυχος με τον καιρό, είχε στηθεί στο λιμάνι. Στην ταβέρνα του «Μαρκαντώνη» είχε ζέστη και στρωμένα ροκανίδια. Τα παιδιά είχαν τελειώσει με τα κάλαντα νωρίς και το μόνο που ακουγόταν στη γειτονιά ήταν το χαβανόχερο· ήχος χαρμόσυνος, αργυρός.

Νύχτα προχωρημένη, ακούστηκε η σειρήνα του βαποριού. Ανήσυχη. Φαίνεται το καράβι, που θα συνέχιζε έπειτα για τα Κύθηρα, προσπαθούσε να ποδίσει και δυσκολευόταν. Κι αργότερα παραχτήκαμε όταν ακούσαμε χτύπους στην πόρτα και τη φωνή του πατέρα προστακτική και παρακαλεστική: «Σπιριδούλα, άνοιξε! Ελάτε. Αμέσως. Για το Θεό!» Έβρεχε κρουνηδόν, η θάλασσα μούγκριζε, και ο πατέρας βαστούσε από του ώμους ένα άγνωστο νεαρό αντρόγυνο, φοβισμένο. «Δεν υπήρχε ούτε γωνιά στο ξενοδοχείο. Μείναν οι ταξιδιώτες για το Τσιρίγο, μέχρι να πέσει ο καιρός. Έφερα εδώ το ζευγάρι. Μαρία είναι τ' όνομα της κοπέλας και Τεοντόρ του άντρα. Ρουμάνοι. Καλαθάδες. Μόνο κάντε γρήγορα! Το κορίτσι όπου να 'ναι γεννάει. Σπιριδούλα, ετοίμασε το κρεβάτι κι εσύ, μάνα, τα πρέποντα. Εγώ πάω να φέρω τη μαμμή».

Στο κρεβάτι των γονιών μου, το στρωμένο για τη γιορτή, γεννήθηκε το ξένο κοριτσάκι· ήσυχα και εύκολα, σαν το είχε η μάνα στην αγκαλιά της και το απόθεσε στην ασφάλεια και στη ζέστα. Όταν με άφησαν να τους δω, έλαμπε το μελαχρινό πρόσωπο της Μαρίας ενώ το προσωπάκι του μωρού ήταν σαν νέος ανθός. Ο πατέρας έκλαιγε. Η γιαγιά έψαλε «Ευφραίνου Βηθλεέμ, ευφραθά». «Σου 'στρωσα Χριστούλη μου...» τραγούδησα κι εγώ παρασυρμένη, και ακούμπησα την κούκλα μου, τη Ρόζα, δίπλα στη μάνα που είχε στην αγκαλιά το βρέφος. Όταν αργότερα ακούστηκαν οι καμπάνες ένιωσα πως ήθελα να πετάξω!

Καλά Χριστούγεννα

Ελένη Σαραντίτη